

Jackie van Laren

Zin, Lief, Ziel

De complete Q-serie

Echte liefde wint altijd

ISBN 978-90-225-7977-0

ISBN 978-94-023-0943-0 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

<i>Zin</i>	7
<i>Lief</i>	345
<i>Ziel</i>	651

Zin

'Fysiek is altijd psychisch.'
– Koot en Bie, De Klisjeemannetjes

Dag I: woensdag

‘De sollicitatiecommissie is lekker bezig, zo te horen. Kunnen jullie je even beheersen tot ik zelf ook de kans heb gehad om te praten met degene die misschien mijn persoonlijke assistent gaat worden?’

Hij staat achter me, in de deuropening, en hij heeft de donkerste, gruizigste, sexyste, me-tot-in-het-diepst-van-mijn-ziel-rakendste stem die ik ooit heb gehoord, ondanks de sarcastische ondertoon. Ik zit aan mijn stoel geplakt en kan me niet omkeren, al zou ik willen. Wat voor man moet er in godsnaam bij zo’n stem horen? Hoe hij eruitziet kan bijna alleen maar een teleurstelling zijn vergeleken bij hoe hij klinkt.

‘O, hallo Q, je bent er!’

Caroline van Kasteren Beijlevelts houding verandert op slag. Ze steekt haar borsten een beetje vooruit, en haar onderlip ook. Ik geloof zowaar dat ze kronkelt in haar stoel.

‘Hier, Q, ga zitten, ik moet net met Argentinië bellen, dus ontzettend fijn dat je er bent.’ Len van Zwachtelen plooit zijn karperlippen in een onderdanige glimlach en hijst zich uit zijn stoel. Hij kijkt op zijn horloge, haalt verontschuldigend zijn schouders op naar niemand in het bijzonder en glibbert de deur uit.

Ik hou mijn adem in: als de manager International Production & Merchandise en de zakelijk directeur al zo reageren op de directeur-eigenaar van Q Productions, dan ligt het misschien niet helemaal aan mij. Ik weet namelijk echt niet meer hoe ik het heb. En dan heb ik hem alleen nog maar gehoord. Wat zal er gebeuren als ik hem zie?

De eigenaar van De Stem loopt nu achter me langs, ik voel het

prikken in mijn nek maar beweeg mijn hoofd niet. Ik denk alleen maar: zeg iets, zeg in godsnaam nog iets.

‘Zeg Wes, heb jij trouwens die ene strobe gezien, die grote met die stekker die ik zelf heb gesoldeerd?’ vraagt Taco Groot, het hoofd Equipment & Road Management. Hij kijkt verstrooid om zich heen; blijkbaar is hij de enige die niet van kleur verschiet als de baas binnenkomt. ‘Ik zat net beneden in de kisten te graven toen Nierika-dinges hier binnenkwam.’ En tegen mij: ‘Sorry, ik ben de andere helft van je naam vergeten...’

‘Namasté,’ zegt De Stem. Elke letter zingt dwars door me heen. ‘Nierika-Namasté. Niet een naam die je snel kunt vergeten, lijkt mij.’

En dan verschijnt hij in mijn blikveld. De tijd vertraagt. Taco praat verder over de strobe, Caroline kronkelt nog een beetje na, maar dat is allemaal niet meer dan decor voor de hoofdpersoon die zojuist de scène is binnengewandeld.

Hij is lang, met brede schouders en stevige armen. Hij draagt een dunne, zachte gebreide trui met een v-hals in een diepe kleur nachtblauw, die zijn gespierdheid tegelijk verhult en accentueert. Dure trui, denk ik; een goedkope trui zit niet zo mooi. En: dat zijn eigen spieren, geen sportschoolspieren.

Hij gaat tegenover me zitten terwijl hij Taco antwoord geeft. Ik hoor nauwelijks wat hij zegt; ik kijk door mijn wimpers naar zijn handen. Brede handen met stevige vingers; zeesterren van handen. Niet van die lange gevoelige metroseksuele poëtenvingers, maar vingers van handen die gewend zijn uit mouwen gestoken te worden.

Voorzichtig bestudeer ik zijn gezicht. Zijn ogen. Zeegroen glitterend, tot spleetjes geknepen onder rechte wenkbrauwen, afstandelijk, koel, in tegenspraak met de sensuele curve van zijn mond. Rossig bruin warrig haar; lang genoeg om over zijn voorhoofd te vallen maar niet zo lang dat het in een staart kan. Krachtige kin, maar ook weer niet hoekig. En midden in dat gezicht een stevige neus. Niet te groot, mooi recht, een neus met *attitude*. Ik vraag me af of hij nou knap is, of eigenlijk helemaal niet. Er valt over te twisten. Ik weet alleen maar dat ik nog nooit zo’n verpletterend aantrekkelijke man heb gezien.

Mijn adem wordt een beetje gejaagd. Ik weet niet of ik nog iets kan uitbrengen; ik hoop maar dat Q – Wes? – nog een tijdje met Taco over apparatuur blijft praten en dat ik nog even de tijd heb om mezelf bij elkaar te rapen. Ik vind het al eng genoeg om te solliciteren. En ik realiseer me dat ik eigenlijk vrijwel niets van deze man weet. Hij is dj, dat weet ik dan weer wel, en volgens mij is hij wereldberoemd. Quist, Armin van Buuren, Tiësto, dat zijn de namen die zelfs ik, verstokt Simon & Garfunkel-luisteraar en totale no-no op het gebied van recentere popmuziek, wel voorbij heb horen komen.

Dj Quist. Ik had geen idee hoe hij eruit zou zien; ik had hem wel even kunnen googelen van tevoren. Woont hij in Amsterdam? Heeft hij een gezin, of misschien wel een vriend? Of allebei? Is hij niet belachelijk rijk? Ik herinner me ineens dat dj Quist een keer voor een goed doel een heel weekend zijn privévliegtuig beschikbaar heeft gesteld; het was zelfs op het achtuurjournaal.

Even een snelle interne realitycheck: de afgelopen zesentwintig jaar van mijn leven zijn vergleden zonder dat ik iemand kende die ook maar in de verste verte iets als een eigen vliegtuig bezat – een auto, wat zeg ik, een bakfiets was al een heel wapenfeit – en nu zit ik hier plotseling met een levensechte vliegtuigeigenaar aan tafel. Ik slik maar eens.

‘Zeg, je gaat me toch niet vertellen dat iedereen je ook echt de hele tijd Nie-ri-ka-Na-mas-té noemt?’ zegt De Stem.

O jee, Q praat tegen me. Het zindert zo bij mij naar binnen dat ik bijna niet eens hoor wat hij zegt. Mijn tong plakt tegen mijn gehemelte en slechts met een olympische inspanning slaag ik erin hem los te trekken, hopen dat ik niks heb gescheurd en er niet een stroom bloed mee naar buiten gutst als ik mijn mond opendoe om te antwoorden.

‘Riek,’ kraakt er iets.

O, dat is mijn stem. Ik probeer het nog een keer.

‘De meeste mensen noemen me Riek.’

‘Riek?!’ zegt Q en hij leunt vol ongeloof naar voren.

O jee, hij komt dichterbij.

Taco begint te lachen. ‘Wat een geweldige ouderwetse naam! Riek!

Als je je haar zwart verft kan je zo in de Jordaan gaan staan zingen! *Amsterdam huiuilt, waar het eens heeft gelachen...*’ jammert hij met doorleefde tragiek.

‘En wat zeggen de andere mensen?’ vraagt Q, zijn stem nu zacht en laag.

‘Ehm...’ Ik begrijp hem niet. Ik begrijp bijna niks meer als deze man zo naar me kijkt. Vlinders in mijn buik is een understatement, het is meer een vlucht enthousiaste pteranodons die daarbinnen tekeergaat.

‘Als de meeste mensen je Riek noemen, dan zijn er ook mensen die je iets anders noemen. Wat zeggen zij dan?’

‘Q, dat is toch nauwelijks van belang voor deze sollicitatie? Het is vast een aardig meisje en als ze die rare blazer uittrekt ziet ze er best representatief uit, maar ze heeft duidelijk bij lange na niet genoeg ervaring om je personal assistant te worden. Ze is echt veel te licht voor de functie.’ Caroline praat met voelbaar genoeg over mijn hoofd heen.

Help, wat is er mis met mijn jasje? denk ik paniekerig. Toen ik het vanochtend aantrok wist ik zeker dat het het beste kledingstuk was dat ik in de aanbieding had voor de gelegenheid; ik had het uitgebreid getest op mijn vader. En toen ik eenmaal op het perron stond, veel te vroeg natuurlijk, had ik geen moment gedacht dat het jasje zelf een probleem zou kunnen opleveren – ik had me hooguit druk gemaakt over of het niet naar wierook of wiet zou ruiken. Alles bij ons thuis ruikt namelijk naar wierook of wiet. Het grote, vervallen strandhuis bij Groet waar ik woon, met mijn ouders en nog wat van die vage types, is net Villa Kakelbont; het is nou niet een omgeving waar je snel een net colbertje zou dragen.

Ik dácht tenminste dat het een net colbertje was, en mijn vader dacht ook dat het een net colbertje was. Hij verafschuwt die dingen; ik gokte er dus op dat hij wel een expert zou zijn.

‘Het is weer eens wat anders dan een strandtent of de supermarkt,’ had hij vanuit zijn pluizige begroeiing van grijs haar opgemerkt tijdens de colbertjestest. Mijn vader doet niet aan scheren of knippen en ik weet eigenlijk niet echt meer hoe zijn gezicht eruitziet. ‘Maar moet je nou echt al drie dagen van tevoren je hele verzameling bloesjes

uitproberen onder dat jasje? Zodra je dat ding aantrekt zie je er voor mij uit als een vreselijke kantoortijger. Als ik niet zoveel van je zou houden, dan zou ik niks met je te maken willen hebben.’

Mijn ouders zijn dan wel een stel harige tie-dye-vrije-liefde-allesmoet-kunnen-retrohippies, ze zijn in elk geval niet bang om hun gevoelens te uiten. Sterker nog, toen mijn moeder mij uitgebreid ging uitleggen waarom ze het nodig had om met zo veel mogelijk mannen seks te hebben, namelijk voor haar fysieke en emotionele ontwikkeling, wilde ik niets liever dan dat ze ophield met het uiten van haar gevoelens. Ik was twaalf en verlangde nogal naar een moeder die een kopje thee voor me zette als ik uit school kwam. In plaats daarvan trof ik haar liggend op de grond in de gang aan, verwoed neukend met een wildvreemde kerel. Tja, wat doe je, als prepuber met theebehoefte? Je stapt dan maar over je moeders fysieke en emotionele ontwikkeling *in progress* heen, zodat je tenminste de keuken in kan om zelf die kop thee te zetten.

Ik wil zo graag van die wierook-met-wietgeur en die hippietoestan- den af; ik wil zo graag een normaal iemand zijn. Een kind met nette, burgerlijke ouders gaat blowen, neemt dreadlocks, gaat naar onbeschrijflijke muziek luisteren en als het even kan in een kraakpand wonen. Ik ben opgegroeid in een kraakpand, tussen de nederwietwolken, de ongewassen sliertkapsels en de protestherrie. Doe mij dus maar een gezonde dosis burgerlijkheid, een fles shampoo en een plaat van Simon & Garfunkel.

Ach ja. Het voordeel is dan wel weer dat ik dankzij mijn bijzondere jeugd bijna nergens van opkijk.

Ik had het helemaal voorbereid natuurlijk, controlfreakerig als ik ben: trein naar Amsterdam Centraal, rechtsaf langs het Muziekgebouw en de Passenger Terminal, kwartiertje lopen en hop, daar stond ik voor een nieuwbouwpand met in strakke letters Q PRODUCTIONS boven een nette entree, zonder enig spoor van een bel. Hoefde ook niet: de deur zoefde vanzelf open zodra ik dichterbij kwam.

De hal was glad en glanzend: zwart marmer op de vloer, muren van

getint glas, een paar palmbomen in potten op wieltes. Ze stonden er niet voor de mooi maar waren duidelijk opzij gerold om ruimte te maken voor een heel eiland aan *flightcases* met het bedrijfslogo erop. Ik vond mezelf een hele held dat ik wist dat die zwarte kisten met hoekstukken en wielen en ingewikkeld uitzijnde sluitingen *flightcases* heten, maar mijn zenuwen werden er niet minder van.

Er was een soort balie in een hoek. Er lagen bedrukte zeilen overheen en er stond een rek met lampen tegenaan. Geen mens te zien. Ik zal wel paniekerig om me heen gekeken hebben, maar gelukkig dook er een onverwachte redder op.

‘Hallo? Zoek je iets?’

Een man van, gok ik, begin dertig kwam tevoorschijn van achter de *flightcases*. Hij had een kaalgeschoren hoofd met een spinnenweb erop getatoeëerd, een heel groot gat in zijn oorlel met daardoorheen een stukje buis, een zilveren staafje in zijn wenkbrauw en alleen maar zwarte kleren aan, maar uit al die woestheid keken een paar vriendelijke bruine ogen me aan.

‘Hoi,’ zei ik een beetje bibberig, ‘ik ben Nierika-Namasté de Wit.’ Ik wachtte even om te zien hoe hij op het contrast tussen mijn best bizarre voornaam en mijn über-Hollandse achternaam zou reageren. Zelf denk ik overigens dat ik nog met de schrik ben vrijgekomen: in het kraakpand waar ik opgroeide liep ook een meisje met de welluidende maar onuitspreekbare naam *Psilocybe* rond.

Hij vertrok geen spier. Of althans, hij vertrok precies genoeg spieren om zijn wenkbrauw, ijzerwaar en al, vragend op te hijsen.

‘Ik kom solliciteren. Op de functie van PA?’

‘Ah,’ zei hij, verhelderd. ‘Dat komt mooi uit. Je bent precies op tijd, kom mee naar boven, dan maak ik een kop koffie voor je. Ik ben Taco, *by the way*, ik ben van de spullen.’

We namen de lift naar de zesde. De deur gleed open. Mijn hartslag zette nog een tandje bij van de zenuwen en ik volgde Taco-van-de-spullen door een open ruimte vol bureaus maar met slechts één bewoner, die nieuwsgierig opkeek, groette en toen gauw weer aan de slag ging met zijn hypersnel uitzijnde wafeldunne laptop.

Her en der verspreid lagen allerlei dingen: zilveren zitzakken, bakken vol polsdikke kabels, een soort zilveren troon, rekken met ingewikkeld uitzierende panelen met veel knopjes en gaten om pluggen in te steken.

Van de lift door de kantoortuin liep ik achter Taco aan naar een soort keuken. Blijkbaar ging het hier allemaal gebeuren, want Taco wuifde me naar een stoeltje en ging vervolgens aan de slag met het enorme, duur uitzierende retro designkoffiezetapparaat.

‘Ristretto, espresso, latte macchiato, cappuccino...? We bezuinigen hier niet op de cafeïne, hoor.’

‘Ik vind gewoon zwart met een beetje suiker eigenlijk het lekkerst,’ mompelde ik en ik ging voorzichtig zitten.

Taco grijnsde goedmoedig en drukte op een paar knoppen van het koffieapparaat, dat direct begon te borrelen en stomen. ‘Even kijken of iedereen er al is,’ zei hij en hij schoot energiek de keuken uit.

Ik keek naar mijn handen en probeerde mijn gierende zenuwen onder controle te houden. Ademhalingsoefeningen, reiki, yoga; bij mij thuis is ‘rielektst’ worden – en blijven – ongeveer prio nummer één, dus ik heb een heel arsenaal aan technieken voorhanden. Maar er zit blijkbaar niet direct iets bij wat helpt bij het Kalmeren van de Zenuwen voor een Belangrijke Sollicitatie, want ik was nog niet veel rustiger toen Taco terugkwam met in zijn kielzog een oerlelijke man en een onwaarschijnlijk mooie vrouw. Hij zette een kop zwarte koffie voor mijn neus en stelde ze aan me voor.

‘Len van Zwachtelen, zakelijk directeur, Caroline van Kasteren Beijleveld, International Production en Merchandise.’ Hij wees op zijn eigen borstkas. ‘Taco Groot, hoofd Spullen.’

‘Head Equipment en Road Management,’ zei Caroline geërgerd. ‘Wanneer ga je het nou eens serieus nemen, Taco?’ Haar stem was laag en sexy, net als haar decolleté.

Ik kreeg meteen, boven op de gierende zenuwen, een ongemakkelijk gevoel van deze Caroline; ze bekeek me met een gezicht alsof er een onsmakelijk insect spartelde in de koffie die Taco voor haar neerzette. Er zat niks in de koffie, behalve koffie. Dus ik was waarschijnlijk het insect. Niet goed voor het zelfvertrouwen, deze gedachte.